

MdR, NOS Jazzgeschiedenis, deel 171. 24 juli 1942 maakte voor Columbia in Hollywood een kleine groep uit de Count Basie Band opnamen Eigenlijk twee: ~~Count Basie~~ Count Basie and his All American Rhythm Section, en een Sextet: diezelfde ritme-sectie plus trompettist Buck Clayton en tenorsaxofonist Don Byas. Twee stukken door het Sextet. ~~Count Basie~~

~~Count Basie~~ Don Byas speelt aan het begin van zijn eerste solo dat later zo typerende neerwaartse loopje van hem, in "Bugle blues".

plaat 1 Count Basie a/h All American Rhythm Section: Bugle Blues (Basie)
14 A/2 - 2:20 - CBS 54162

"Bugle blues". En dit is "Sugar Blues".

plaat 1 Idem: Sugar Blues (Fischer, Williams)
14 A/3 - 2:57 - idem

"Sugar Blues", pianist Count Basie and his All American Rhythm Section: Freddie Green-gitaar, Walter Page-bas, Jo Jones-drums, aangevuld met Buck Clayton-trompet en Don Byas-tenorsaxofoon. Session voor Columbia in Hollywood, ²⁴ juli 1942. Drie dagen later werd met de complete band opgenomen, de laatste session voor de AFM-staking van 1 augustus. *3e setting:* Ed Lewis, Al Kilian, Buck Clayton en Harry 'Sweets' Edison-trompetten, Dickie Wells, Robert Scott en Eli Robinson-trombones, Earle Warren en Caughy Roberts-alt, Buddy Tate en Don Byas-tenor, Jack Washington-baritonsaxofoon. En, zoals die naar analogie van het American Football werd genoemd, de All American Rhythm Section. Twee stukken koos ik uit deze laatste session, eerst een van Ed Lewis, de eerste trompettist, de lead, gearrangeerd door collega Buck Clayton. Tenorsaxofonist Buddy Tate ~~Count Basie~~ in "It's sand man".

plaat 1 Count Basie a/h Orchestra: It's sand man (Ed Lewis)
14 B/5 - 3:06 - idem

"It's sand man" met Buddy Tate, en in Buck Clayton's arrangement een opmerkelijk Bebop-achtig gedeelte voor de trompetsectie. Nu een stuk van Buster Harding waarvan drie takes bestaan. In alle drie 8 maten trombone door Dickie Wells en een stukje trompet van Harry Edison, alleen in take 2 ook de tenorsaxofoon van Don Byas. Dit is take 2 van "Ain't it the truth".

plaat 1 Count Basie a/h Orchestra: Ain't it the truth (Buster Harding)
17 B/7 - 3:02 - idem

"Ain't it the truth", take 2, Count Basie and his Orchestra in Hollywood voor Columbia, 27 juli 1942. 1 augustus ging de 'recording ban' in van de Amerikaanse vakbond van musici, de AFM. De twee grootste platenmaatschappijen, RCA Victor en Columbia hielden tot november 1944 vol de geëiste rechten voor de stakingskas van de AFM niet te willen betalen, Decca haalde eerder bakzeil, maar de situatie had tot gevolg dat allerlei kleine maatschappijen werden opgericht omdat men nu zijn kans schoon zag het monopoly van de groten te doorbreken. Ondanks het tekort aan schellak, belangrijke grondstof voor de toenmalige 78-toeren-platen, waardoor o.a. ladingen oude platen gesmolten werden om er die schellak uit te halen, en daarbij was nogal wat uniek materiaal uit de jaren twintig en dertig. Een van die nieuwe kleine maatschappijen was in New York Keynote, 22 maart 1944 organiseerde die een session met een kleine Basie-groep onder de naam Kansas City Seven. Al in oktober '43, toen de Basie Band speelde in het Apollo Theater in Harlem, had ^{als} ~~hij~~ gastsolist Lester Young meegedaan, die het orkest in december 1940 verliet. Kort daarna werkte de band in Hotel Lincoln. Don Byas ^(een keer) was te laat, en Ben Webster die ontslag had moeten nemen bij Duke Ellington, nam zijn plaats ^(even) in, deed dat zo goed en etaleerde zo'n groot geluid dat Byas, toen hij eenmaal kwam opdagen dermate onder de indruk was dat hij in een bar aan de overkant voor die dag ten onder ging. Ontslag voor Byas, terugkeer in december van dat jaar '43 van The President, Lester Young. Daarom horen we hem nu met die Kansas City Seven - Buck Clayton op trompet, Dicky Wells-trombone, aan de piano 'Prince Charming' omdat Count Basie bij Columbia onder exclusief contract stond, Freddie Green-gitaar, Rod Richardson-bas als opvolger van Walter Page die na een kleine ruzie met Basie vertrokken was, en Jo Jones-drums. Buck Clayton maakte feitelijk geen deel meer uit van Basie's orkest, hij was in militaire dienst geroepen en speelde bij deze session in uniform. Van Dickie Wells is dit "After theater jump".

plaat 2 Kansas City Seven: After theater jump (Dicky Wells)
B/1 - 4:48 - Fontana 883 278 JCY

"After theater jump". Basie heette op het Keynote-label 'Prince Charming', daarom noemde Buck Clayton het volgende stuk "Six Cats and a Prince".

plaat 2 Kansas City Seven: Six Cats and a Prince" (Buck Clayton)
B/2 - 4:13 - idem

"Six Cats and a Prince", de Kansas City Seven voor het nieuwe kleine platenmerk Keynote, New York City, 22 maart 1944. Buck Clayton-trompet, Dicky Wells-trombone, Lester Young, 'Prez',-tenorsaxofoon, Count Basie-piano onder de naam 'Prince Charming', Freddie Green-gitaar, Rod Richardson-bas, Jo Jones-drums. Volgende keer meer muziek uit deze session, dit is het slot van NOS Jazzgeschiedenis deel 171, MdR.

0 0 0 0 0

NA 11 29 31

26:40